

Kültürel Çalışmaları Önemsemek*

Caring for Cultural Studies

Güliden Demir¹

ÖZ

Bu makale hem Ted Striphas'ın editörlüğünü başlatmakta hem de *Cultural Studies*'in kıdemli editörü Lawrence Grossberg'in katkılarını yansıtmaktadır. Kültürel Çalışmalar' alanının refahını değerlendirmeden önce derginin son 28 yılda yaşadığı dönüşümlere kısaca değinerek konuya giriş yapılmaktadır. Buradaki iddia, Cultural Studies'in başta gelen ilkeleriyle derinlemesine düşünmeye daha az zaman ve dikkat ayırdığı ve bu nedenle alanın geleceğinin temel kavramların zamanımızın acil politik sorularına yanıt verme görevine uygun olup olmadığını sorgulamaya kısmen bağlı olduğudur. Makale daha sonra kültür kavramını, özellikle çok kötülenmiş (aslında haklı olarak kötülenmiş) 'yüksek kültür' geleneği bakımından yeni bir bağlamda ele almaktadır. Yazar, soylu çıkarlara ve estetik tarzlara boyun eğmekten ziyade makalenin aralarında *kültürün önemsemek* anlamına geldiği şekilde kaçak bir teorik çizgi tanımlamaktadır. Bu kavramsal hareket, makalenin ana argümanı için zemin hazırlamakta, yani Cultural Studies'in hem adına hem de entelektüel politik emellerini karşılaması için, dergi, görüşlerini ayakta tutan altyapıyı önemsemeye önemli ölçüde zaman ayırmalıdır. Makale, bir altyapı uzmanı olarak Lawrence Grossberg'in Cultural Studies'i önemsemek için gösterdiği bazı çabaların altını çizerek ve ileride ne alanın ne de bu derginin kendi başının çaresine bakamayacağını gözlemleyerek sona ermektedir.

Anahtar kelimeler: Lawrence Grossberg, Kültürel Çalışmalar, kültür, yüksek kültür, önemsemek, altyapı

ABSTRACT

This essay both inaugurates the new editorship of Ted Striphas and reflects on the contributions of Cultural Studies' longtime editor, Lawrence Grossberg. It opens by reflecting briefly on the journal's transformations over the last 28 years before taking stock of the wellbeing of cultural studies as a field. The claim here is that cultural studies have devoted less time and attention than they used to with regard to thinking through its first principles; thus, the future of the field partially hinges on asking whether the field's core concepts are up to the task of answering the urgent political questions of the present. The essay then recontextualizes the concept of culture, specifically with respect to the much maligned and indeed deservedly so tradition of high culture. The author identifies a fugitive theoretical line in the recesses of cultural studies, one in which culture signifies care rather than a subordination to patrician interests and aesthetic styles. This conceptual move sets the stage for the central argument of the essay, which states that for the field of cultural studies to live up to both its name and intellectual political ambitions, it must devote significant time to caring for the infrastructure that sustains its body of ideas. The piece concludes by highlighting some of Lawrence Grossberg's efforts as an infrastructuralist, his care for cultural studies, and observations on how neither the field nor this journal will be able to sustain itself without moving forward.

Keywords: Lawrence Grossberg, cultural studies, culture, high culture, care, infrastructure

*Ted Striphas (2019) "Caring for Cultural Studies, Cultural Studies", 33:1, 1-18, Taylor & Francis Group. Bu eser, yazarından yazılı izin alınarak tercüme edilmiş ve yeniden yayımlanmıştır.

¹Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Nişantaşı Üniversitesi, Yeni Medya ve İletişim (İngilizce) Bölümü, İstanbul, Türkiye

ORCID: G.D. 0000-0002-6028-5496

Sorumlu yazar/Corresponding author:

Güliden Demir,
İstanbul Nişantaşı Üniversitesi, Yeni Medya ve İletişim (İngilizce) Bölümü, İstanbul, Türkiye
E-mail: 1gulidendir@gmail.com

Başvuru/Submitted: 12.10.2023

Kabul/Accepted: 30.10.2023

Atıf/Citation: Demir, G. (2023). Kültürel çalışmaları önemsemek. *4. Boyut Journal of Media and Cultural Studies - 4. Boyut Medya ve Kültürel Çalışmalar Dergisi*, 23, 229-246.
<https://doi.org/10.26650/4boyut.2023.1374883>

1 Çevirmen Notu: Makalede dergi isminin telaffuz edildiği yerlerde Cultural Studies aynen yazılmış, alandan bahsedilen yerlerde Türkçe dilinde karşılığı olan Kültürel Çalışmalar kavramı kullanılmıştır.

Bu sayı, *Cultural Studies* dergisi için bir geçiş ve devamlılık anını temsil etmektedir. 1990'dan beri ilk kez dergi künyesinin ilk sırasında Lawrence Grossberg'in ismi yok. Larry, Onursal Editör olarak yeni rolüne geçiş yaparken, arkasında doldurulması imkânsız büyük boşluklar bırakmaktadır. 28 yıl, bunca emekten ve bunca *özenden* sonra 'teşekkür etmek' yetersiz kalıyor. Belki de kültürel mirasını onurlandırmanın en iyi yolu, onun *Cultural Studies*'e bakış açısının– hem alan hem de dergi için – kalıcı olmasını sağlamaktır. Bu nedenle, bu özel bölümün sayfalarında Larry'nin temel kavramlarını ve katkılarını (*hikayeler* üzerine Wood, *orantılık* üzerine Spielman, *bağlamsalcılık* üzerine Davis, *deney* üzerine Spiegel ve *şimdiki zaman* üzerine Behrenshausen) ve bu derginin gelişen teorik gerekliliklerini yansıtan denemeler bulacaksınız (Guattari ve Deleuze üzerine Wiley ve Wise). Bu nedenle yayın kurulu sayfasında artık hem Stuart Hall hem de Lawrence Grossberg'in 'vizyonuna bağlı' bir dergi göreceksiniz. Akıl hocam ve arkadaşım Larry'nin neredeyse yirmi beş yıldır Asistan ve Sorumlu Editör, özel sayı editörü ve yardımcı editör, editör kurulu üyesi, Kitap İnceleme Editörü, yardımcı editör ve katkıda bulunan yazar olarak bir parçası olduğum bir dergi olan *Cultural Studies*'i bana emanet edeceği için hem çok mutluyum hem de onur duyuyorum. Kariyerim boyunca çok sayıda bilimsel yayıncılıkla çalıştım, ancak *Cultural Studies* bana diğer tüm mecralardan daha fazla evim gibi hissettirdi.

Chapel Hill Kuzey Karolina Üniversitesi'ndeki¹ yüksek lisans eğitimimin ilk dönemi olan 1995 sonbaharında *Cultural Studies* için çalışmaya başladığımda dergi dokuzuncu yılındaydı ve yılda üç sayı yayımlıyordu. Başvurular kağıt üzerinde üç nüsha olarak yapılıyordu; dergi ile ilgili neredeyse tüm kayıtlar Larry'nin kampüs ofisindeki devasa bir dosya dolabında dosya klasörlerinde bulunuyordu; derginin günlük çalışmasında bol miktarda fotokopi işi vardı; yazar ve editöryal yazışmalarımızın çoğu posta aracılığıyla gerçekleşiyordu; web sitelerinden alıntılar neredeyse hiç yoktu ve olanlar da şüpheliydi; elle yazılmış metin incelemeleri alışılmadık bir durum değildi. Tamamlanmış sayıları, herhangi bir görüntünün baskıları ve slaytları ile birlikte 3 adet ½ inç disketlerde yayıncıya gönderirdik ve Microsoft Word veya WordPerfect (ikincisi birincisi için hala geçerli bir rakiptir) biçimindeki baskı öncesi el yazması dosyaları da kabul ederdik. *Cultural Studies*'in başarısı ve kronikleşen birikmiş yayınları birleşerek yayın sıklığımızı 1998'de yılda dört sayıya ve tekrar ardından 2002'de yılda altı sayıya çıkardı. Derginin gönderim, inceleme ve üretim araçları çevrimiçi ortama taşındıkça kâğıt kullanımı seyrekleşti. Bu arada, el yazması trafiğimizin kaynakları Avustralya, Birleşik Krallık ve ABD'nin çok ötesine doğru genişledikçe, dergi, mütevazı bir ara bölgeden hareketli bir küresel kavşağa dönüştü.

Tüm bunlardan Lawrence Grossberg, eski yardımcı editörler Janice Radway (1991-1995) ve Della Pollock (1995-2013) ve derginin üretilmesine ve bir nebze de olsa yönetilmesine yardımcı olma fırsatı bulan benim gibi çok sayıda lisansüstü öğrencisinin idaresi altında *Cultural Studies*'in nasıl büyüdüğünü ve değiştiğini değerlendirmenin bir yolu olarak bahsediyorum. Bugün, *Cultural Studies*, geçmiş başarısının ve devam eden refahının bir göstergesi ve bir şekilde dergiyle temas etmiş herkes için bir kanıt olarak yayıncımızın beşerî bilimler ve sosyal bilimler alanındaki en önemli yayınlarından biridir.

Cultural Studies'in daha geniş entelektüel oluşumu için de aynı şey söylenebilir mi? Bir taraftan, alana hizmet veren yayınların yelpazesi son 25 yılda önemli ölçüde genişledi. Artık düzenli olarak Kültürel Çalışmalar temalı konferans ve etkinliklere ev sahipliği yapan çok sayıda profesyonel topluluk bulunmaktadır. Hatta Kültürel Çalışmalarda ödüller bile kazanabilirsiniz; bu dergi, adını Stuart Hall'dan alan bir derginin sponsorluğuna destek olmaktadır. Diğer taraftan, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hiç kuşkusuz sınırlı olan konumundan şunu da gözlemliyorum:

- Bir zamanlar Kültürel Çalışmalara atfedilen tartışma, karizma ve otoritenin bir kısmını özümsemiş görünen bir dizi entelektüel yol arkadaşı- aktör ağ teorisi, yeni materyalizm, nesne yönelimli ontoloji, dijital beşerî bilimler ve medya arkeolojisi, bunlardan sadece birkaçı.
- Kültürel Çalışmalara zayıflayan bir bilimsel oluşum veya bugün ilgisi esas olarak entelektüel-tarihsel bir sahada yatan bir alan olarak yaklaşan öğrenciler ve öğretim üyeleri. Kay'in (2017, s.770) yakın zaman önce ifade ettiği gibi 'Kültürel Çalışmalarda "acemi" gibi hisseden biri olarak, elimde değil ancak bazen sıcağı ve ışığı, teri ve gözyaşlarını ve erken oluşumun katıksız duygusal yoğunluğunu "kaçırmış biri" gibi hissediyorum.' (Karşılaştırın: Littler 2016).
- Özellikle Kültürel Çalışmalara adanmış aktif listeler ve diziler tutan kitap yayıncılarında belirgin bir düşüş.
- 2002'de Birmingham Üniversitesi Kültürel Çalışmalar ve Sosyoloji Bölümü'nün (eski adıyla Çağdaş Kültürel Çalışmalar Merkezi) kapatılmasıyla ve belki de daha az sembolik olarak, bir zamanlar bu dergiye ev sahipliği yapan Chapel Hill Kuzey Karolina Üniversitesi'ndeki Kültürel Çalışmalar programının 2009'da kaldırılmasıyla örneklenen küçülen kurumsal ayak izi.²

O halde, bir fırsat olması bakımından hevesli ve aynı zamanda ne kadar dağınık olursa olsun Kültürel Çalışmaların zamanının geçmiş olabileceği duygusundan rahatsız olarak bu editörlüğe başlıyorum. Gerçekten de bugün, tıpkı 20 yıl önce Frank'ın (1999, s.y.) söylediği gibi, Kültürel Çalışmaların 'Soğuk Savaş döneminden beri hiçbir pedagojinin sahip olmadığı kadar liberal sanatlarla hâkim olduğu' iddia edilebilir mi?

Temel Kavramlara Dönüş

Bu, basitçe, Kültürel Çalışmalar alanında çalışma yürüten kişilerin insanları davamıza çekmek konusunda başarısız oldukları anlamına gelmez. Kültürel Çalışmaları etkileyen birçok koşul var. Bunların arasında: Amerika Birleşik Devletleri de dahil olmak üzere uluslarda yükselen muhafazakarlık ve hatta faşizm dalgası -İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki 20-30 yılda ve daha sonraki yıllarda liberalizmin 'sadece baskın değil ayrıca tek entelektüel gelenek bile' olduğu ve 'hiçbir muhafazakâr veya gerici fikrin genel dolaşımında' olmadığı

iddia edilebilir (Trilling 2008, s. xv).³ Tersine bugünkü duruma daha yakın görünüyor. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde Kültürel Çalışmaların aniden büyümesi, kısmen, çeşitli coğrafi bağlamlarda gerici (ve benzer) ilke ve politikalara karşı talihin çarpıcı bir şekilde tersine döndüğünü tespit etme çabalarına atfedilebilir (bkz., örn. Hall ve diğerleri 1978, Hall 1988, Grossberg 1992, Grossberg, 2005, Ayrıca bkz. Morris 2006, Grossberg 2015, 2018).

Elbette, Kültürel Çalışmaların politik-entelektüel tarihinin kanonik açıklamalarının yeniden üretilmesindeki farklılıklar düzeltme konusunda dikkatli olunmalıdır. Abbas and Erni'nin (2005, s. 4) gözlemlediği gibi; eleştirel-uluslararası bir yönelim benimsemek, bu derginin yapmaya çalıştığı gibi, "kanonik olanı"n yeniden şekillendirilmesi (ve tamamen terk edilmemesi) ve "uluslararası/yerel bağlantı noktasının" çeşitli tarihsel, jeopolitik ve entelektüel konularla ilişkili olarak titizlikle bağlamsallaştırılması anlamına gelmektedir. Zamansal olarak konuşursak, aşağı yukarı aynı şey söylenebilir. 1970'lerde, 80'lerde ve 90'larda Kültürel Çalışmalar, yirmi birinci yüzyılda olduğu gibi kesinlikle riskli bir işti. Bu riskin doğası değişti; ancak sağcı medya, kanun yapıcılar, entelektüeller ve düşünce kuruluşları tarafından hedef alınan; taciz, korkutma, tasfiye, tehdit, şiddet olayları ve daha fazlası yoluyla eylemlerinden ve fikirlerinden alenen 'sorumlu' tutulan akademisyenlere – sıklıkla kadınlara ve beyaz olmayanlara – yeni gözetim biçimleri getirildikçe risk genişliyor ve yoğunlaşıyor.⁴

Buna bağlı olarak, Cultural Studies'in birinci kurumsal referans noktası olan üniversitenin son 30-40 yılda nasıl bir dönüşüm geçirdiğini de göz önünde bulundurmak gerekir. Readings (1996) bunun geldiğini ilk görenler arasındaydı: kültürel sermayenin değeri düştüğünde, hatta çöktüğünde veya 'yatırım getirisi' yalnızca en kaba ekonomik ve itibar göstergeleri açısından tasavvur edilebildiğinde – üniversite ne önerebilir – üniversiteye ne olur? Cultural Studies bu ortamlarda varlığını sürdürür, evet, ama büyük olasılıkla kalıntı olarak. Hall'un (2016, s.y.; vurgu orijinalde) araç paylaşım hizmeti Uber'in imajında yeniden inşa edilen üniversitenin masalı şunu anlatıyor:

Giderek daha az sayıda akademisyenin, zor, karmaşık veya başka bir şekilde ekonomik açıdan verimsiz ve sürdürülemez olarak değerlendirilme riski taşıyan, eleştirel eğilimi olan sanat ve beşeri bilimler derslerini öğretme şansını denemeye hazır olduğunu hayal etmek çok kolay: diyelim ki; çünkü aslında iş, tüketim ve bir başkasının özel olarak sahip olması için büyük karlar elde etmekten daha fazlasını konu alan alternatif sosyal, politik ve ekonomik gelecek vizyonlarını keşfederek statükoya (yalnızca hizmet etmek yerine) ona meydan okuyorlar.

Bu durumun üniversiteye özgü olmadığını ve bilimin, tıbbın, hukukun, hükümetin, 'ana akım medyanın' ve bir dizi diğer yerleşik otoritelerin iddialarının artan bir şüphelilikle karşılandığı daha geniş bir bilgi ve uzmanlık kriziyle daha kötüleştirildiğini söylemeye gerek yok (Grossberg 2005, ss. 273–289, Grossberg 2015, ss. 44–99).

Cultural Studies ortaya çıktığı koşullara çok az benzerlik gösteren teknolojik bir ortamda da var olur. Elbette 1960'lardan bu yana kablolu televizyonun, kişisel bilgisayarların,

internetin, mobil ve giyilebilir cihazların ve bunlarla ilgili her türlü eser ve olgunun yükselişinden bahsedilebilir. Alanın kendi akademik iletişim aygıtı bu noktada, aııklayıcı olsa da sıradan da bir örnek sunuyor. 1960’lı ve 70’li yıllarda, birçoğu bugün bilimsel yayıncılığın baskılarını kavrayamamış, varlıkları çoğunlukla akademisyenler, yazarlar, aktivistler ve sanat uygulayıcılarından oluşan birbirine sıkı sıkıya bağlı toplulukların iyi niyetine (ve daktilolara, teksir makinelerine, posta pullarına vb.) dayanan, büyük ölçüde birbiriyle bağlantısız, zanaatkar faaliyetler dizisi mevcuttu. 1980’lere gelindiğinde, en azından bazıları kendi yayıncımız Routledge gibi olan küçük, genellikle sol eğilimli yayıncılar tarafından absorbe edilmiş olan pek çok yayın, o zamandan beri çok uluslu kurumsal holdingler tarafından yutulmaktadır. nemli istisnalar dışında Kültürel alışmalar alanında yayın yapmak artık son derece profesyonel, sermayesi yoğun, küresel bir operasyona katılmak anlamına geliyor (Morris 1990, s. 21, Morris ve Muecke 1991, Hall 2008, Striphas 2010, Striphas ve Hayward 2013). Bu esnada Kültürel çalışmalardaki dizilerin sayısı artmış olabilir ancak çoğu zaman alanın söylemek zorunda olduğu Őeylerin çoğunun kilitlendiği muazzam ödeme duvarları pahasına -tam olarak gerçekleştirilmiş bir Kültürel alışmalar yerine potansiyel bir Kültürel alışmalar. Tüm bunlar tescilli arama algoritmalarının bilgiyi ve enformasyonu ne ölçüde ayıştırdığı hakkında bir Şey sylememektir. Bu, ‘araştırma’, ‘hakem incelemesi’ ve ‘editörlük’ kelimelerinin artık ne anlama geldiğine dair ciddi soruları gündeme getirmesi gereken bir Őeydir.

Cultural Studies’in işini yapma ve mesajını yayma becerisini etkileyen dışsal, sistemik faktörler hakkında konuşmaya devam edebilirim ancak daha içsel bir zorluk – daha alakalı olmasa da eşit derecede önemli ve aslında temel olanı – hakkında konuşmak için vites değiştirmek istiyorum. Yukarıda, niversitenin ve kültürel sermayenin azalan getirileri hakkındaki gzlemlerimde buna işaret etmiştim. Etrafında toplandığımız kritik terim – *kültür* – ya artık bizim düşündüğümüz anlama gelmiyorsa ya da davranmasını gerektiğini düşündüğümüz gibi davranmıyorsa ya da var olduğunu düşündüğümüz gibi mevcut değilse? Grossberg (2006, s. 17) bunu Şu Şekilde ifade eder: ‘[Kültürün] önemli olduğu yönler – ve dolayısıyla etkileri – henüz bağlamsallaştırmaya veya teorileştirmeye başlamadığımız Őekillerde değişti’.

Bu arada, geçmişin Kültürel alışmaları ile günümüzün Kültürel alışmaları arasındaki çarpıcı bir fark, kültür sorununun – başlı başına – ne ölçüde kayda değer olduğudur. Bu, Raymond Williams’ın (1958, 2001) hem *Culture and Society*’de hem de *The Long Revolution*’da ve haklı olarak tüm kariyeri boyunca boğuştuğu belirleyici sorunsaldı (bkz. rn. Williams 1973, 1977, 1981, 1983). Bu, aynı zamanda Hoggart (1957) ve Thompson (1966) için hem kendi imza çalışmalarında hem de ötesinde uzun uzadıya ele aldıkları yoğun bir meseleydi. Daha yakın zamanlarda bu davayı Grossberg (2006, 2010), Manganaro (2002), Denning (2004), Bennett (2015), Ismail (2015) ve Hale (2018) stlendi (Ayrıca bkz. Striphas 2016). Ancak, aşırı genelleme yapma riskini göze alarak, *kültür* sorunu merkezden çevresel bir meseleye kaydı ve artık sürekli derin düşünmeden yoksundur. Cultural Studies, kültürü ya değer rejimleri ya hem maddi hem de maddi olmayan eserler ya da düşünce, davranış,

ifade ve özdeşleşme alışkanlıkları olarak tasavvur ederek *kültür*ün köklü tanımlarına baskı yapmaktan çok, bu tanımların içinde faaliyet gösterme eğilimindedir. Hale (2018, s. 507) bu noktanın altını çiziyor:

Elbette hiçbir kavram farklı, bazen de karşıt bakış açıları ve çıkarlarla bağlantılı çoklu anlamlandırmaların karmaşıklığından muaf değildir. Sorun, ‘kültür’ gibi bir kavramın ve onun türevlerinin (kültürel tanıma, kültürlerarası ilişkiler ve ‘ata kültürü’nü de ekleyeceğim) masum veya şeffaf olarak ele alındığında ortaya çıkıyor.

Açıkça metafiziğimize güvendiğimiz için, bildiğimizi sandığımız ama kısmen yanlış anlamış olabileceğimiz bir konu hakkında bol miktarda araştırma yaparak az çok – mevcut haliyle – ilerlemekte özgürüz.

Buradaki mesele tam olarak rehabet değil. Peters’a (2015, s. 10) göre ‘Temel Bilgiler, öğrenme alanının en kolay değil, en zor kısmıdır.’ Çok yakın, çok hayati, çok *gerekli* oldukları için sürekli eleştirel incelemeye direnme eğilimdedirler. Bunları sorgulamak, derin entelektüel (ve politik) yönelim bozukluğuna yol açabilecek bir dizi temel değer, varsayım ve anlatının tozunu atmak anlamına gelir. Paradigma değişimleri (Kuhn’un [1970] terminolojisini kullanırsak) rahatsız edicidir. Sözde normal bilim, emniyet ve güvenlik, işlerin olağan seyrinde olduğu hissi sunuyor gibi görünebilir, ancak aynı zamanda akademik oluşumları riske maruz bırakır. Heidegger’in (1962) gözlemine göre, ‘Bilimlerin gerçek “hareket”i, temel kavramlarının kendine şeffaf olan az ya da çok radikal bir revizyona uğradığında gerçekleşir.’ ‘Bir bilimin ulaştığı seviye, temel kavramlarının bir krizi ne ölçüde *çözebildiği* ile belirlenir’ (s. 29; vurgu orijinalde). Başka bir ifadeyle, temel kavramları periyodik olarak sorgulamayı ihmal etmek, bir alanın refahı ile veya daha da kötüsü, alanın sorgulama sürecine dayanıp dayanamayacağı ile teması kaybetme riski doğurabilir.

Temel kavramları – tabii ki kültür ve listemdeki bir sonraki kavram eklemleme olurdu – derinlemesine düşünme konusundaki isteksizlik, Kültürel Çalışmalar’a yeniden enerji verilmesinin önündeki büyük bir engeldir. Alanımızın bu işi üstelenebileceğine ve bundan daha iyi bir şekilde ortaya çıkabileceğine inanacak kadar iyimserim. Soru şu: İlk ilkelimizle ilgili zor sorular sorma cesaretine ve aynı zamanda onları gözden geçirerek devam etme iradesine sahip miyiz?

Kültüre Değer Verme

Algoritmik kültür üzerine şimdiki araştırmam, bilgisayarlı karar vermenin tarihi, politikası ve saptamaları üzerinden düşünme çabasıdır (Striphas 2015, 2016, 2017, Hallinan ve Striphas 2016). Ancak çalışmanın alt metni, kültürü teknolojiyle ilgili olduğu şekliyle yeniden kavramsallaştırmaya ve buna bağlı olarak, Heidegger’in çağrı yaptığı doğrultuda yapıcı bir krizi kışkırtmaya yardımcı olmaya yönelik daha geniş bir çabadır. Kültür ve dijital bilgisayarlı araçlar arasındaki karşılaşmanın, *kültür*ün görünüşte eskimiş anlayış ve anlamlarını ortaya çıkardığını ileri sürüyorum ve bunu yaparken hem *estetik hareketten* (yani

Frankfurt Okulu tarzında, teknolojiyi sadece yozlaştırıcı bir etki olarak hayal etmekten) ve *antropolojik hareketten* (yani kültürü teknik eserler ve uygulamalar için konteyner olarak ele almaktan) kaçınmamıza yardımcı oluyor. Hikyenin merkezinde iftilililge ya da ‘doğal büyüme eğilimine’ gönderme yapan modern öncesi ya da en azından erken modern kültür anlayışı yer alır (Williams 1983, s. 87).

Bu, Johann Gottfried Herder ve Matthew Arnold’un ayrı ayrı ‘bir insani gelişme süreci’ şeklinde arpıttıkları biçimdir (Williams 1983, s. 87), böylece hem değerleme olarak kültürün genel kategorisini hem de yüce, elit ya da yüksek bir kültürün daha spesifik anlayışını ortaya çıkarır. Cultural Studies, Williams’ın (1989) nefes kesen ‘kültür sıradandır’ ifadesiyle özetlenen eleştirinin tamamı olan ve hayranlar ve izleyiciler üzerine sonraki çalışmalarda (Morley 1980, Radway 1984, Ang 1985, Grossberg 1988, Fiske 1989, Jenkins 1992, Hall 1993), kültürel değerinin felsefesi ve sosyolojisi (Bourdieu 1984, Hernstein Smith 1991, Guillory 1993, Frow 1995, Hall 1998), yüksek kültürün kolonyal kullanımları ve suistimalleri (Said 1979, Chakrabarty 2007, Viswanathan 2014, Ismail 2015, Ahmed 2018) ve daha fazlasında somutlaşan bu ayrıcalıklı ve ataerkil biçime karşı yakınarak onlarca yıl harcadı. Cultural Studies’in yasal olarak kaç tane zafer iddia edebileceğini bilmiyorum ama kültürün yeniden yeryüzüne inmesine yardım etmiş olması -peki bu, kesinlikle onlardan biri.

Gerçi bu konudan, Cultural Studies’in yüksek kültür düşüncesinden (karşılaştırın: Gripsrud, 1989), ya da daha doğrusu bu özel anlayışın bir parçası ve paketi olan uygulamalar ve eğilimlerden -büyüme, bakma, besleme -vazgeçtiğinde neyin kaybolduğunu merak etmenin bir yolu olarak bahsediyorum. Bir düşünce deneyi: bir an için, tarımsal *kültür* anlayışının soylu çıkarlar tarafından gasp edilmemiş olduğunu hayal edin. Neye dönüşmüş olabilir? Ne olabilir? Bu soruları gündeme getiriyorum çünkü kırsal tarım ortamlarında büyüme, bakma ve besleme sıradan faaliyetlerdir -elitlerin değil, dürüst kişilerin işidir. Soylu bir bağlamda, besleme (eğer buna böyle denebilirse) birinin yardımcısına, *benim sahip olduğum şeyen sen sahip değilsin ve sadece kendini bana teslim ederek bir gün sen de sahip olabilirsin* demenin bir yoluydu. Ancak antik çağda, tarlalardaki bu ilişki daha elişkiliydi. Kültürü (yani tarımı) uygulayanlar, günlük toprak işleme, düzenleme, budama ve sulama eylemleri yoluyla çevrelere yönelik örtülü bir eleştiriye etkilediler. Verili olandan daha fazlasını gördüler ve buna göre ilerlediler. Flusser (2013, s. 94) bunu bir ‘dürüstlük’ arzusu olarak etiketlemekte haklı olabilir, ancak kesinlikle kibirli niyetler olarak varsaymak konusunda yanılıyor. Tarım, doğal dünyaya bağımlılıktan ve dolayısıyla istikrarsız bir durumdan doğdu. Küçük bir aksilik bile ödül ve açlık arasındaki fark anlamına gelebilir. Sonuç olarak, tarım, uzak yansımalarının kült kelimesinde yankılanmaya devam ettiği, kişinin emeklerinin nesnelere karşı saygı ve bağlılık duygularıyla doluydu (Williams 1983, s. 87, Flusser 2013, s. 90). Sabır, sebat, alışkanlık ve zanaat ve her şeyden önce kişinin varoluş koşullarının dünyevi ayrıntılarına dikkat etmeyi gerektiriyordu ve bu hala gerekiyor.

Açık olmak gerekirse, yüksek kültür geleneğini rehabilite etmekle, hele buna tipik olarak eşlik eden aşağılayıcı hassasiyetler ile ilgilenmiyorum. Bunun yerine etimolojinin bu

kısmına yönelerek – *değer verme olarak bir kültür* duygusu teşvik ederek – kültürü ve aslında kültürel pratikleri yeniden yorumlamak istiyorum. Flusser (2014, s. 101) tekrar: ‘*Kulturanın* [ve nihayetinde *kültürün*] türetildiği Latince *colere*, yalnızca “hasat” anlamına gelmez, aynı zamanda “ilgilenmek” yani dikkatle beklemek, koruyucu bir şekilde önceden tahmin etmek anlamına da gelir.’tScannell’in (1996, s. 145) aslında her yayın gününü ve her yayın gününü üretmek için gereken günlük yaşamla ilgili kesintisiz kaygıyı kastettiği ‘radyo ve televizyonun önemli yapıları’ çalışmasında da bu bilginin izi sürülebilir. Daha yakın bir zamanda Mbembe (2018, s.y.) ‘tanınma politikasından’, ‘başkalarıyla hayatta kalmamı, başkalarıyla birlikte olmamı, başkalarıyla ilerlememi, arkamda başkaları için beni hatırlayabilecekleri bir şey’i bırakmamı vurgulayan ‘bakım politikasına’ geçişi savundu’. Daha da önemlisi, bu ilgi duygusu ‘yalnızca canlıları değil, aynı zamanda cansız varlıkları’ da içermektedir. Whyte and Cuomo (2016) hem kendine hem de başkalarına ilgi/özen gösterme etiğinin Yerli ve feminist hareketlerin geleneklerinde nasıl kök saldığına altını çizmektedir. Pezzullo’nun (2017, s. 11) hem kriz (koruma biyolojisi damarını takip eden) hem de ilgi/özen gösterme etiği tarafından motive edilen bir disiplin olan Çevresel İletişimi tanımlaması da bu konuyla ilgilidir. Bir ‘ilgi/özen gösterme disiplini’, Pezzullo’ya göre, ‘yalnızca zararı önleme görevimiz olduğu anlamında değil, ayrıca dünyamızı paylaştığımız insanları, yerleri ve insan olmayan türleri onurlandırma anlamına da gelir’ (ayrıca bkz. Cox, 2007).

Tüm bunlardan birkaç nokta ortaya çıkmaktadır. İlk olarak, ‘kültür ve toplum’ geleneğine özgü bir dizi terim kendi başlarına anahtar sözcükler olarak ortaya çıkmaya başlıyor: Latince ‘*curare*’nin bir türevidir olarak ‘*curate*’, *özen göstermek* (Bhaskar 2016, s. 67); hasat etmek anlamındaki gibi ‘*toplamak*’; ‘*paylaşmak*’, ki bunun dilsel ailesi olan *makaslamak*, büyümeyi teşvik etmek amacıyla kesme anlamı taşır (John 2016, ss. 272–273, John 2017, Striphos 2016, s. 77; ayrıca bkz. Williams 1983, s. 87); ve hatta muhtemelen ‘*hesaplama*’, ki bunun Latince kökü ‘*putare* uzun zaman önce budamayı ifade ederdi (Harper 2018, Miles 2018). İkincisi, Pezzullo’dan hareketle, Kültürel Çalışmaları bir ‘ilgi/özen gösterme disiplini’ olarak ya da daha doğrusu eleştiri ve önemsemenin bir arada yaşadığı bir *alan* olarak hayal etmek ne anlama gelirdi?

Kültürel Çalışmaları Önemsemek

Kültürel Çalışmaların metafiziği üzerinde durmak, özellikle bugün dünyamızın karşı karşıya olduğu çok sayıda acil politik sorun varken, kendini beğenmişlik gibi görünebilir. Bunlar arasında: küresel iklim değişikliği ve ‘kapitalist sömürü’ dalgası nasıl durdurulabilir? Yeniden dirilen ırkçılıklara, etnosentrizmlere ve milliyetçiliklere, özellikle de hükümet eylemi ve politikası boyunduruğu altına girenlere en iyi nasıl meydan okunabilir? Tüm cinsiyetleri ve cinsellikleri içeren toplumlar neye benzeyebilir ve kişilerarası ve kurumsal etkileşim normlarını nasıl yeniden tanımlamalıyız? Farklılıklar çoğalmaya devam ettikçe, onları hangi temelde kabul ediyor veya reddediyoruz ve birincisine göre onları anlamlı ve saygılı bir şekilde mevcut kurumlara nasıl entegre ediyoruz? İnsan öznesinin merkezleşmesinin ardından insan haklarının desteklenmesine yönelik beklentiler ve olasılıklar nelerdir?

Teknolojinin insan etkileşimine aracılık etmesi -hatta yönetmesi- ne ölçüde arzu edilir? Zengin ve fakir arasındaki uçurum sadece büyüyor gibi görünürken sağlık ve refahı nasıl iyileştirebiliriz? Hükümetteki yolsuzluğu azaltmak ve kamu iletişimini geliştirmek için en iyi stratejiler nelerdir? Otoriter yönetimin yeniden dirilişi ile uzun süredir devam eden otorite yapılarının tasfiyesi arasındaki ilişki, eğer varsa, nedir? Bu gezegende kalıcı barışı inşa etmek için ne gereklidir?

Birlikte ele alındığında, önümüzdeki yıllar ve on yıllar için Kültürel Çalışmalar'ın kısmi bir gündemini oluşturan bu sorularla devam edebilirim. Aslında olaylar ve tartışmalar ortaya çıktıkça onlara sadece parça parça tepki vermek yerine uzun oyunu oynama konusunda daha iyi olmalıyız (Grossberg 2018, s. 145). Ama yine de buradaki mesele sadece Kültürel Çalışmalar yapmak değil. Mesele, başka bir projede ısrar etmektir: Kültürel Çalışmaları önemsemek, yani alanın – kavramlarının, kurumlarının ve altyapılarının – önünde uzanan zorlu politik ve entelektüel çalışmaya hazırlıklı olmasını ve böylece bunlara dayanabilmesini sağlamak. O halde mesele, önce günün acil politik sorunlarını ele almanız gerektiğini söyleyen etik değiş tokuşa da direnmektir ve ancak bunlar çözüldükten sonra (bunlar hiç gerçekleşir mi?) değerlendirmeye başlayabilirsiniz.

Bu, Hall'un (1992, s. 284) aktivist ve entelektüel çalışma arasındaki bariz değiş tokuşu tartışırken belirttiği noktaydı: 1980'lerdeki/1990'ların başındaki AIDS krizi hakkında 'İnsanların sokakta ölmesinin aciliyetine karşın', 'Tanrı aşkına, Kültürel Çalışmaların anlamı ne?' gözleminde bulundu. İşte orada, Hall (s. 285) 'teorinin politik pratiğe getirebileceği kavrayışların indirgenemezliği'nde ısrar etti. Ya da birkaç yıl sonra Erni'nin (1994, s. 108) belirttiği gibi: 'AIDS'ten etkilenen çeşitli topluluklar için ne kadar gergin olursa olsun AIDS'in ruhsal (psychic) ekonomisini tanımlamanın bir yoluna ihtiyacımız olduğu kadar daha kuramsal veya akademik bir yönelimi benimseyebilecek olanlar için de onu tanımlamanın bir yoluna ihtiyacımız var. Benzer şekilde, Kültürel Çalışmalar yapmanın ve önemsemenin gerekli tamamlayıcılığından veya belki de bu projeleri özünde aynı şey olarak hayal etmekten bahsedebilirim.

Kültürel Çalışmaları önemsemek kavramsal olarak neleri içerir? Evet, bu çabanın önemli bir parçası Kültürel Çalışmalar için yazmaktır. Yine de bana daha fazlası gerekiyor gibi geliyor. Buradaki argüman, Peters'in geniş bir şekilde ortamlar (milieux) şeklinde tanımladığı medya üzerine çalışması ile devam ediyor: Yazılı basın, radyo, ses kaydı, film, televizyon gibi 'geleneksel' medyanın tümü bu haklara sahiptir ancak hava, ateş, su, gemiler ve onsuz varoluşun savunulamaz hale geldiği diğer unsurlar ve destekler de bu haklara sahiptir. Kültürel Çalışmaları kısmen Peters'in anladığı anlamda bir araç olarak hayal etmek istiyorum (2015, s. 15): bir 'varlığın altyapısı' olarak, başka bir deyişle politik olarak angaje olmuş bir entelektüeller topluluğunun 'hem hareket ettiği hem de var olduğu' bir dizi 'alışkanlıklar ve malzemeler' olarak. Öyle hayal edildiğinde, Kültürel Çalışmaları önemsemek, yalnızca alanın mevcut altyapısı içinde faaliyet göstermekten ibaret olmayacak, ayrıca, aynı derecede önemli olarak, onu geliştirmek için zaman ayırmaktan oluşacaktır. Buradaki amaç, sadece daha fazla

Kültürel Çalışmalar yapmak değildir, çünkü daha fazlası her zaman daha iyi olduğu anlamına gelmez. Daha doğrusu, Kültürel Çalışmaların kendi varoluş koşullarını ve dolayısıyla Kültürel Çalışmaların şu anda olduğundan daha büyük bir potansiyeli gerçekleştirebileceği koşulları iyileştirmektir.

Kültürel Çalışmaları önemsemek pratik olarak neleri içerir? Öncelikle, iki olumsuz örnek vereyim. Kültürel Çalışmaları önemsemek, kötü niyetle hareket etmek veya her şeyi hesaba katarak, Kültürel Çalışmalar adına, var olma ve hareket etme olasılıklarını azaltacak eylemlerde bulunmak anlamına gelmez. Burada, 1996'da *Social Text*'te 'Sınırları Aşmak: Kuantum Yerçekiminin Dönüştürücü Hermenötiğine Doğru' adlı kötü şöhrete sahip düzmece bir makale yayınlayan fizikçi Alan Sokal (1996b) aklıma geliyor. Sokal'ın (1996a) başka bir yerde iddia ettiği gibi, makalenin yayımlanması, Kültürel Çalışmalar'ın anlamsızlığını, nesnellik ve titizlikten yoksunluğunu, dahası 'postmodern sol'un devrin politikasına yeterince yanıt verme konusundaki daha geniş başarısızlığını ortaya koydu. Kültürel Çalışmaların itibarı bu hadise nedeniyle ciddi şekilde zedelendi; parıltısının hiçbir zaman tam olarak geri gelmediğini söyleyebilirim. Diğer taraftan Sokal, Hallinan'ın (2017) gösterdiği gibi, Kültürel Çalışmalar ve benzer alanlara söylevler vererek küçük bir endüstri yarattı. Sokal'ın amacı, hiçbir zaman daha iyi bir Kültürel Çalışmalar inşa etmek olmamış, alanımızı yerle bir etmeye teşebbüs ederek kendisini ve sahip olduğu politik konumları yüceltmek olmuştur.

Daha yakın zamanda yaşanan bir olay ise ateşi körükledi. Ekim 2018'de, Pluckrose ve arkadaşları (2018, s.y.) genel olarak 'kültürel çalışmalar' veya 'kimlik çalışmaları' (örneğin toplumsal cinsiyet çalışmaları) veya 'eleştirel teori' olarak bilinen 'bilimsel alanlarda' – toplu olarak 'şikâyet çalışmaları' olarak atıfta buldukları alanlarda – 'en iyi dergilere' 20 tane düzmece makale yazıp göndermek için bir yıl harcadıklarını bildirdiler. 20 makaleden 7'sinin sonunda yayınlanması, bazı gözlemcilerin operasyonu 'Sokal halletti' şeklinde adlandırmasına yol açtı. Kültürel Çalışmalar alanındaki önde gelen dergilerin – bu da dahil – hedef alınmamış gibi görünmesi gerçeğine aldırış etmeyin.⁵ Yazarların, çağdaş akademik dergi yayıncılığı ekosisteminin doğasında var olan bir güvenlik açısından yararlanmış gibi görünmeleri gerçeğine aldırış etmeyin. 1960'lardan bu yana dizi sayısındaki olağanüstü artış dikkate alındığında (Striphas 2010, s. 8), bir zamanlar dışlanan materyallerin artık bir yerlerde ... izleyici bulma şansı çok daha fazla.⁶ Bu üçlünün, büyük çoğunluğu bir alanın tanımlayıcı çalışması olmak şöyle dursun, bir atıf bile almayı başaramayan akademik makalelerin ciddiyetine ilişkin popüler yanlış kanılara oynuyor gibi görüldüğü gerçeğine de aldırış etmeyin. Hayır, tüm bunları boşverin: 'Gerçeği bulmaya daha az ve sosyal şikâyetlerle ilgilenmeye daha çok dayanan akademik çalışmalar, bu alanlarda tamamen baskın olmasa da sağlam bir şekilde yerleşmiştir ve bu alanların akademisyenleri giderek öğrencileri, yöneticileri ve diğer bölümleri kendi dünya görüşlerine bağlı kalmaları için zorlamaktadır' (Pluckrose ve diğerleri 2018, s.y.).

Peters (2005, s. 84) bunun gibi karakterlere bir isim vermiştir: 'uçurum sanatçıları' (*abbyss-artists*). Onlar, bir topluluğun bütünlüğünü ve söylemini test etmeye yönelik

araçların yanı sıra, ‘tersine çevirme’, ‘ironi’ ve ‘aşağılama’nın kendileri için hâkim değerler olduğu insanlardır. Amaçları, konuşmayı bölen ve belki de senaryo değişikliğine yol açan çirkinliklerinin ‘vahşet tiyatrosunu/tiyatrolarını’ inşa etmektir (Peters 2005, s. 88). Uçurum sanatçıları ve onların ‘yakaladım seni’ taktikleri, özellikle de utanç ve aşağılanma eğilimleri ile ilgili ciddi şüphelerim var. Buna rağmen, Peters (2005, s. 98) ile birlikte onların daha kapsamlı amaçlarını istemeyerek de olsa kabul ediyorum: ‘belagat...yapmak’. Ama buradaki çıkarım nedir? Kesin olan bir şey var: Uçurum sanatçıları, gerçek ya da algılanan kusurları göstermekte zeki olabilirler, ancak vahşet tiyatroları yaşanabilir bir altyapı oluşturmaz.

Toplama ve küratörlük, paylaşma ve besleme: Bunlar, ilgi/özen gösterme olarak Kültürel Çalışmaların ve önemseme ediminin orantısız bir ölçüsünü üstlenen *altyapısalcıların* ayırt edici özellikleridir. Alay ve gösteri, uçurum sanatçısı için kudret helvası olabilir, ancak altyapısalcılar için önemli olan, ‘temel’, ‘sıkıcı’ ve ‘sıradan’ olandır (Peters 2015, s. 33). Uçurum sanatçıları medyayı, muzip sahneleme sanatlarını gerçekleştirmeye yönelik araçlar olarak görürler. Bunları kullanırlar ama bir amaca ulaşmak dışında onlara saygı duymazlar. Öte yandan, altyapısalcılar medyayı ‘durumumuzun bağlı olduğu’ bir öz olarak değerlendirirler (Kittler 1999, s. xxxix).⁷ Buna göre, altyapısalcılar, yokluklarında belirli akademik toplulukların yok olup gideceği maddi, söylemsel ve kişilerarası destekleri inşa etmek, sürdürmek, onarmak ve yenilemek için olağanüstü enerji harcarlar.⁸

Kültürel Çalışmalar alanında hem geçmişte hem de günümüzde dünyanın her yerinde çalışan ve ‘altyapısalcı’ etiketinin geçerli olacağı çok sayıda isim var. Bu kişiler, programlar ve merkezler, dergiler ve kitap serileri, kurslar ve müfredatlar, konferanslar ve dernekler, ticari e-posta yönetim yazılımları ve web siteleri ve Kültürel Çalışmalar’ın fikirler bütününden daha az olmayan düğüm noktaları ve ağlar inşa ettiler. Aslında bu fikirler bütünü, dayanacağı bir çerçeve olmadan hiçbir şey değildir. Kendilerini Kültürel Çalışmalara önem vermeye adanmış -adını sayamayacağımız kadar çok ve bazen de tanımlaması zor - bireyler ve gruplar olmadan da hiçbir şey olmaz. Wood (1994) gibi feminist akademisyenlerin onlarca yıldır işaret ettiği gibi önemseme edimi çoğunlukla görünmez bir emektir. Altyapısalcıların çalışmaları bu modeli takip etme eğilimindedir ve başka bir yerde de tartıştığım gibi (Striphas 2011), akademisyenlerin, özellikle olduğu-gibi-kabul-edilmiş statüsü, kadınlara ve farklı ırklardan insanlara yönelik baskı hiyerarşilerini yansıtmaya eğiliminde olduğu için, bu ‘görünmez üniversiteyi’ daha görünür kılmak için çok daha iyi bir iş çıkarmaları gerekiyor.

Kültürel Çalışmalar alanıyla ilgili olarak, ‘altyapısalcı’ etiketini en iyi örnekleyen isimlerden birisi Lawrence Grossberg’dir. O, bu yayınlanmış yazısında (Grossberg 1992, 1997, 2010) belki de sevgili akıl hocası Stuart Hall dışındaki herkesten daha tutarlı bir şekilde ‘Kültürel Çalışmalar nedir?’ sorusunu ele alan biridir. Ancak Larry’nin ‘o’nun (Kültürel Çalışmaların) ne olduğunu tanımlamaya yönelik yaptığı birçok pratik katkıyı da kabul etmek önemlidir. Bu dergideki çalışmalarını düşünün. Cultural Studies olmasaydı, hatta Lawrence Grossberg olmasaydı, Kültürel Çalışmalar’ın ne olacağını hiç düşündünüz mü? Larry’nin editörlüğünde Cultural Studies 142 sayı yayımlandı ve bunların içinde 1.100’e yakın araştırma

makalesi yer aldı. Burada yer alan tüm kitap incelemeleri, başyazılar, yorumlar, düşünce yazıları, şiirler, sanat eserleri ve daha fazlası da cabası. Toplamda, Cultural Studies – ve Larry – bu gezegendeki yedi kıtanın altısını toplu olarak temsil eden yaklaşık 1.200 eşsiz katılımcının kariyerini destekledi. (Hala Antartika’dan bir başvuru bekliyoruz ...) Bu yazarlar da çalışmalarını bizimle paylaşarak, dergiye bir şekilde katkıda bulunan hemen hemen herkes gibi Cultural Studies’i hem önemsemiş hem de onunla ilgilenmiştir. Ancak Larry’nin Kültürel Çalışmaları -hem dergiye hem de alanı – ayakta tutan altyapıya ayırdığı sayısız saatler olmasaydı, bu katkıların hiçbiri mümkün olmazdı.

Bu çalışma, pek çok biçime büründü, ortaya çıkması uzun yıllar aldı ve büyük bir kısmı kamuoyunun gözünden uzakta gerçekleşti -Cultural Studies ile birlikte olan uzun süreli birlikteliğim boyunca alışılmadık bir erişime sahip olduğum bir sahne arkası. Larry’nin gösterdiği özenin, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki kendi konumsallığının, daha az ayrıcalıklı konuşma yapma konumlarına sahip akademisyenlerin katkılarını gölgelemesine izin vermeyi kararlı bir şekilde reddetmesinde açıkça ortaya çıktığını gördüm. Bunu, olağanüstü bir konu yelpazesini kapsayan makaleler için seçkin eleştirmenler bulma yeteneğinde gördüm; bu, Cultural Studies ve ötesindeki yol arkadaşlarıyla bağlantılar kurmaya yatırım yaptığı onlarca yılı kanıtlayan bir beceridir. Bunun ters yönde gerçekleştiğini de gördüm. Larry, yayın kurumumuzun bir üyesinin ne zaman zor zamanlar geçirdiğini (örneğin önemli bir kayıp, büyük bir hastalık vb.) her zaman biliyor gibi görünüyor ve her zamanki gibi onlara ne zaman ara vermesi gerektiğini biliyor. Ayrıca Larry’nin, bilimsel yayıncılığın şeffaf olmayan dünyasına içeriden tanıklık etmemize olanak sağlayarak, ben de dahil olmak üzere çok sayıda öğrenciye danışmanlık yapma biçiminde de özenin açıkça ortaya çıktığını gördüm. Yayıncılıkta elde ettiğim başarılar, önemli ölçüde, *Cultural Studies* için kabul, ret ve düzeltme mektuplarını eleştirel biçimde analiz etmeye yardımcı olmak için yıllar boyunca harcadığım saatlere ve bu yol boyunca insanlar ve süreç hakkında edindiğim eleştirel derslere atfedilebilir. Larry’nin ilgi/özen gösterme etiğini (*ethics of care*) örnekleyecek muhteşem bir anekdot bulabilmek için beynimi zorladım. Yapamadım ve ancak şimdi, saatlerce düşündükten sonra nedenini anlayabiliyorum. Tanık olduğum ilgi/özen gösterme eylemlerinin (*acts of care*) çoğu, önemi büyük bir jestin herhangi bir örneğinden ziyade bunların toplamından kaynaklanan küçük, günlük müdahalelerdi.

Altyapısalcılar şunu anlıyor: derinlik sıradan olanda bulunur; kültür, küçük şeyler olmadığı kadar büyük şeyler de değildir; varoluş serüveni, sıkıcı ayrıntıların zaten yerli yerinde olduğundan emin olmak isteyen insanlara bağlıdır ve –belki de en önemlisi– altyapı, kendi başının çaresine bakmıyor.

Cultural Studies’in kıdemli emekçisi yola devam ediyor. Bunu şimdiki zamanda çekimleyerek söylüyorum çünkü Larry’nin ‘önemseme’yi asla bırakmayacağını biliyorum. Ancak bunu, aynı zamanda, Cultural Studies’in bir sonraki bölümünü yazmaya başladığımızda

ne alanın ne de bu derginin kendi başının çaresine bakamayacağını bilincinde olarak söylüyorum. Yeri gelmişken, Genel Yayın Yönetmeni Blake Hallinan da dergi için yeni oluşturulan Sanat Yönetmeni rolünü üstlendi. Kitap İncelemesi Editörü Janneke Adema, yazar röportajları ve muhtemelen bazı çevrimiçi, Açık Erişim özellikleriyle inceleme bölümümüzü geliştirmenin yollarını araştırıyor. Doğu Asya, Latin Amerika ve umuyoruz ki başka yerlerde çalışan Cultural Studies akademisyenleriyle ortaklıklara ek olarak, önümüzdeki aylarda Yayın Kurulu'nda yapılacak güncellemeleri bekleyin.

Sadece alanı önemsemek değil, aynı zamanda onunla ilgilenme sorumluluğunu üstlenmek bize -Cultural Studies altyapısının bir kısmını miras alacak kadar şanslı olanlara ve bir gün yeni bir şey yaratabilecek olanlara -düşüyor. Elbette hayati bir çalışma ve aslında bu dünyada iktidarın tezahür ettiği şiddetli ve korkunç derecede sıradan yollara yanıt vermemizin bir koşulu. Ve bunu, bu makalede konuya nasıl başladığının bilincinde olarak söylüyorum: bir zamanlar 'revaçta' ve 'son moda' olmakla eleştirilen bir alan olan Kültürel Çalışmaların artık bazı gözlemciler tarafından uygunsuz ve retro olarak algılandığına dair rahatsız edici bir hisle. Kültürel Çalışmalar'ın zamanının geçtiğine inanmıyorum ama buna inanan eleştirmenler kesinlikle var. Kültürel Çalışmalarda en iyiyi ortaya çıkarmaya devam ederek onların yanıldığını kanıtlamak bize düşüyor.

Notlar

1. Kültürel Çalışmalar alanına ve *Cultural Studies* dergisine gelmemin çoğu beni bu alanla ve Larry Grossberg'in çalışmalarıyla tanıştıran lisanstan danışmanım ve sevgili arkadaşım Profesör John Nguyet Erni sayesinde. Bu kapıları bana açtığı için John'a sonsuza kadar minnettarım.
2. Birmingham Kültürel Çalışmalar ve Sosyoloji Bölümü'nün kapatılmasına ilişkin –moral bozucu da olsa – mükemmel bir açıklama için bkz. Gray (2016).
3. Bu alıntının alındığı Lionel Trilling'in *The Liberal Imagination* kitabının orijinal baskısı 1951'de yayımlandı. Geriye dönüp bakıldığında, böyle bir iddianın ancak olağanüstü derecede ayrıcalıklı bir konumdan bu denli bir güvenceyle ileri sürülebileceği oldukça açık görünüyor.
4. *Profesör İzleme Listesi*'nin (<https://www.professorwatchlist.org>) 2016'da piyasaya sürülmesi, ABD'deki bu tür gözetimin en son örneğidir. Web sitesinin ana sayfasında, ziyaretçileri 'ipucu göndermeye' teşvik eden bir bağlantı vardır ve ipucu sayfasında şu düzyazı bulunur: 'Muhafazakâr öğrencilere karşı ayrımcılık yapan ve sınıfta sol propagandayı ilerleten üniversite profesörlerini açığa çıkarmamıza ve belgelememize yardım edin. Profesör İzleme Listesi'nde yer alan profesörleri tanyorsanız, ipucu göndermek için aşağıdaki formu kullanın.' David Horowitz'in 2006'da yayınlanan *The Professors: The 101 Most Dangerous Academics in America* adlı kitabı da benzer şekilde eylemleri, görüşleri ve akademik çalışmaları nedeniyle ilerici entelektüelleri

hedef alıyordu. Listedeki bir düzineden fazla sayıda kişinin Cultural Studies ile doğrudan veya dolaylı bağları mevcut. İlginçtir ki, artık sol görüşlü profesörlerin, sağcı gruplar tarafından gerçekleştirilen ‘hedefli çevrimiçi tacizi’ azaltmalarına yardımcı olacak tavsiyelere çevrimiçi olarak ulaşılabilir (Dutt-Ballerstadt 2018: s.y.).

5. Kültürel Çalışmalar alanına en yakın yayın muhtemelen kendi deyimiyile ‘çoğulcu feminist felsefe dergisi’ olan *Hypatia*’ydı (‘Sahtekarlık gönderimlerine ilişkin beyan’ 2018).
6. Son zamanlarda, akademik iletişimin bazı eleştirmenleri, geleneksel (yani caydırıcı) hakem incelemesinden vazgeçilip, daha geniş tabanlı post-hoc inceleme sistemlerini içeren bir ‘yayınla, sonra filtrele’ modelinin tercih edilmesini önerdiler (Fitzpatrick 2011, ss. 38-43).
7. Kittler’in *Grammophon Film Typewriter* kitabının İngilizce dilindeki güvenilir baskısı, Önsöz’ün açılış cümlesini şu şekilde tercüme ediyor: ‘Medya durumumuzu belirler.’ Alternatif bir çeviri sunduğu için Florian Cramer’a teşekkür ediyorum: ‘Durumumuz medyaya bağlı.’
8. Altyapı bakımının, özellikle de sözde hizmet çalışanları ile ilgili olarak, ırksal ve toplumsal cinsiyete dayalı sonuçları için bkz. Sharma (2014).

Teşekkür: Bu makalenin bir prototipi, Ağustos 2018’de Çin’in Şangay kentinde düzenlenen Crossroads in Cultural Studies 12. bienal konferansında sunuldu. Yazar, genel kurul toplantısı düzenleme daveti için Wang Xiaomin’e; katılımları ve geri bildirimleri için izleyicilere ve panelistlere ve zekice soruları ve yorumları için John Nguyet Erni ve Lawrence Grossberg’e teşekkürlerini sunar. Ayrıca eserin daha güncel bir taslağı hakkında faydalı öneriler sunduğu için Phaedra C. Pezzullo’ya da teşekkürler.

Yazar ile ilgili notlar: Cultural Studies dergisinin Genel Yayın Yönetmeni Ted Striphas, ABD’deki Colorado Boulder Üniversitesi’nde Medya, İletişim ve Enformasyon alanında doçenttir. *The Late Age of Print* (Columbia University Press, 2009) ve yakında çıkacak *Algorithmic Culture* monografisinin yazarıdır. Twitter: @stripas

Kaynakça/References

- Abbas, A. and Erni, J.N., 2005. General introduction. In: A. Abbas, and J.N. Erni, eds. *Internationalizing Cultural Studies: an anthology*. Malden, MA: Wiley-Blackwell, 1–12.
- Ahmed, S., 2018. *Archaeology of babel: The colonial foundation of the humanities*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Ang, I., 1985. *Watching Dallas: Soap opera and the melodramatic imagination*. London: Routledge.

- Bennett, T., 2015. Cultural Studies and the culture concept. *Cultural studies*, 29 (4), 546– 568.
- Bhaskar, M., 2016. *Curation: the power of selection in a world of excess*. London: Piatkus Books.
- Bourdieu, P., 1984. *Distinction: a social critique of the judgment of taste*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Chakrabarty, D., 2007. *Provincializing Europe: postcolonial thought and historical difference*. New Edition. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Cox, R., 2007. Nature’s crisis disciplines: does environmental communication have an ethical duty? *Environmental communication: A journal of nature and culture*, 1 (1), 5–20.
- Denning, M., 2004. *Culture in the age of three worlds*. London & New York: Verso.
- Dutt-Ballerstadt, R. 2018. What to do when you are an academic under attack by right wing publications [online]. *Inside Higher Ed*. Available from: <https://www.insidehighered.com/advice/2018/03/02/what-do-when-you-are-academic-under-attack-right-wing-publications-opinion> [Accessed 3 Sep 2018].
- Ermi, J.N., 1994. *Unstable frontiers: technomedicine and the cultural politics of “curing” AIDS*. Minneapolis: University Of Minnesota Press.
- Fiske, J., 1989. *Understanding popular culture*. London: Unwin Hyman.
- Fitzpatrick, K., 2011. *Planned obsolescence: Publishing, technology, and the future of the academy*. New York: NYU Press.
- Flusser, V., 2013. *Natural: mind*. Minneapolis, MN: Univocal Publishing.
- Flusser, V., 2014. *Gestures*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Frank, T., 1999. New consensus for old. *The baffler*, (12). [online]. Available from: <https://thebaffler.com/salvos/new-consensus-for-old> [Accessed 19 July 2018]. Frow,
- J., 1995. *Cultural Studies and cultural value*. Oxford and New York: Oxford University Press.
- Gray, A., 2016. Cultural Studies at Birmingham 1985–2002 – the last decades. In: K. Connell, and M. Hilton, eds. *Cultural Studies fifty years on*. London: Roman and Littlefield, 49–61.
- Gripsrud, J., 1989. ‘High culture’ revisited. *Cultural studies*, 3 (2), 194–207.
- Grossberg, L., 1988. *It’s a sin: essays on postmodernism, politics, and culture*. Sydney: Power Publications.
- Grossberg, L., 1992. *We gotta get out of this place: popular conservatism and postmodern culture*. New York: Routledge.
- Grossberg, L., 1997. *Bringing it all back home: essays on Cultural Studies*. Durham, NC: Duke University Press.
- Grossberg, L., 2005. *Caught in the crossfire: kids, politics, and America’s future*. Boulder, CO: Paradigm Publishers.
- Grossberg, L., 2006. Does Cultural Studies have futures? Should it? (Or what’s the matter with New York?). *Cultural studies*, 20 (1), 1–32.
- Grossberg, L., 2010. *Cultural Studies in the future tense*. Durham, NC: Duke University Press.
- Grossberg, L., 2015. *We all want to change the world: the paradox of the U.S. left – a polemic*. London: Lawrence & Wishart.
- Grossberg, L., 2018. *Under the cover of chaos: Trump and the battle for the American right*. London: Pluto Press.
- Guillory, J., 1993. *Cultural capital: the problem of literary canon formation*. Chicago: University of Chicago Press.

- Hale, C.R., 2018. When I hear the word culture *Cultural studies*, 32 (3), 497–509.
- Hall, G., 2008. *Digitize this book! The politics of new media, or why we need open access now*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Hall, G., 2016. The Uberfication of the university. [Online]. Available from: [https:// manifold.umn.edu/project/the-uberfication-of-the-university](https://manifold.umn.edu/project/the-uberfication-of-the-university) [Accessed 6 July 2018].
- Hall, S., 1988. *The hard road to renewal: Thatcherism and the crisis of the left*. London: Verso.
- Hall, S., 1992. Cultural Studies and its theoretical legacies. In: L. Grossberg, C. Nelson, and P. Treichler, eds. *Cultural Studies*. New York: Routledge, 277–294.
- Hall, S., 1993. Encoding/decoding. In: S. During, ed. *The Cultural Studies reader*. London and New York: Routledge, 507–517.
- Hall, S., 1998. Notes on deconstructing ‘the popular’. In: J. Storey, ed. *Cultural theory and popular culture: A reader*. Athens, GA: University of Georgia Press, 442–453.
- Hall, S., et al., 1978. *Policing the crisis: mugging, the state, and law and order*. London: Macmillan.
- Hallinan, B., 2017. The Sokal affair. Presentation: COMM 6200, 16 March.
- Boulder, CO. Hallinan, B. and Striphas, T., 2016. Recommended for you: the Netflix prize and the production of algorithmic culture. *New media & society*, 18 (1), 117–137.
- Harper, D., 2018. computation (n.) [online]. *Online Etymology Dictionary*. Available from: [Accessed 31 Aug 2018].
- Heidegger, M., 1962. *Being and time*. New York: HarperOne.
- Hernstein Smith, B., 1991. *Contingencies of value: alternative perspectives for critical theory*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Hoggart, R., 1957. *The uses of literacy: changing patterns in English mass culture*. Fair Lawn, NJ: Essential Books.
- Horowitz, D., 2006. *The professors: the 101 most dangerous academics in America*. Washington, DC and Lanham, MD: Regnery Publishing.
- Ismail, Q., 2015. *Culture and eurocentrism*. London and New York: Rowman & Littlefield International.
- Jenkins, H., 1992. *Textual poachers: television fans and participatory culture*. New York: Routledge.
- John, N.A., 2016. Sharing. In: B. Peters, ed. *Digital keywords: a vocabulary of information society and culture*. Princeton, NJ: Princeton University Press, 269–277.
- John, N.A., 2017. *The age of sharing*. Malden, MA: Polity.
- Kay, J.B., 2017. Arriving late to the party? Histories of Cultural Studies as resources of hope. *European journal of Cultural Studies*, 20 (6), 763–771.
- Kittler, F.A., 1999. *Gramophone, film, typewriter*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Kuhn, T.S., 1970. *The structure of scientific revolutions*. 2nd ed. Chicago: University of Chicago Press.
- Littler, J., 2016. On not being at the CCCS. In: K. Connell, and M. Hilton, eds. *Cultural Studies fifty years on*. London: Roman and Littlefield, 275–283.
- Manganaro, M., 2002. *Culture, 1922: The emergence of a concept*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Mbembe, A. and Goldberg, D.T. *Conversation: Achille Mbembe and David Theo Goldberg on Critique of black reason*, 2018. *Theory, culture & society*. [online]. Available from: [Accessed 5 July 2018].
- Miles, C., 2018. Personal communication, 21 March.
- Morley, D., 1980. *The ‘Nationwide’ audience: structure and decoding*. London: BFI.

- Morris, M., 1990. Banality in Cultural Studies. In: P. Mellencamp, ed. *Logics of television: essays in cultural criticism*. Bloomington, IN: Indiana University Press, 14–43.
- Morris, M., 2006. “Please explain?”: ignorance, poverty, and the past. In: *Identity and media culture*. London: Sage Publications, 227–240.
- Morris, M. and Muecke, S., 1991. Relations of theory: Meaghan Morris talks with Stephen Muecke. In: D. Carter, ed. *Outside the book: contemporary essays on literary periodicals*. Sydney: Local Consumption Publications, 57–78.
- Peters, J.D., 2005. *Courting the abyss: free speech and the liberal tradition*. Chicago: University Of Chicago Press.
- Peters, J.D., 2015. *The marvelous clouds: toward a philosophy of elemental media*. Chicago and London: University Of Chicago Press.
- Pezzullo, P.C. 2017. Environment. *Oxford research encyclopedia of communication*. [online]. Available from: <http://communication.oxfordre.com/abstract/10.1093/acrefore/9780190228613.001.0001/acrefore-9780190228613-e575?rskey=w965U8 &result=1> [Accessed 8 July 2018].
- Pluckrose, H., Lindsay, J., and Boghossian, P. 2018. Academic grievance studies and the corruption of scholarship [online]. *Areo*. Available from: <https://areomagazine.com/2018/10/02/academic-grievance-studies-and-the-corruption-of-scholarship/> [Accessed 19 Oct 2018].
- Professor Watchlist (Home) [online], 2018. Professor Watchlist. Available from: <https://www.professorwatchlist.org/> [Accessed 3 Sep 2018].
- Radway, J.A., 1984. *Reading the romance: women, patriarchy, and popular literature*. Chapel Hill: The University of North Carolina Press.
- Readings, B., 1996. *The university in ruins*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Said, E.W., 1979. *Orientalism*. New York: Vintage.
- Scannell, P., 1996. *Radio, television, and modern life*. Oxford, UK: Blackwell.
- Sharma, S., 2014. *In the meantime: temporality and cultural politics*. Durham, NC: Duke University Press.
- Sokal, A., 1996a. A physicist experiments with Cultural Studies. *Lingua franca*, (May/ June), 62–64.
- Sokal, A., 1996b. Transgressing the boundaries: Towards a transformative hermeneutics of quantum gravity. *Social text*, 46–47, 217–252.
- Statement concerning fraudulent submissions [online], 2018. *Hypatia*. Available from: <http://hypatiaphilosophy.org/statements/statement-concerning-fraudulent-submissions/> [Accessed 19 Oct 2018].
- Striphas, T., 2010. Acknowledged goods: Cultural Studies and the politics of academic journal publishing. *Communication and Critical/Cultural Studies*, 7 (1), 3–25.
- Striphas, T., 2011. The visible college. *International journal of communication*, 5, 1744–1751.
- Striphas, T., 2015. Algorithmic culture. *European journal of Cultural Studies*, 18 (4–5), 395–412.
- Striphas, T., 2016. Culture. In: B. Peters, ed. *Digital keywords: a vocabulary of information society and culture*. Princeton, NJ: Princeton University Press, 70–80.
- Striphas, T., 2017. Known-unknowns: Matthew Arnold, F. R. Leavis, and the government of culture. *Cultural Studies*, 31 (1), 143–163.
- Striphas, T. and Hayward, M., 2013. Working papers in Cultural Studies, or, the virtues of grey literature. *New formations*, 78, 102–116.
- Thompson, E.P., 1966. *The making of the English working class*. New York: Vintage.
- Trilling, L., 2008. *The liberal imagination*. New York: NYRB Classics.

- Viswanathan, G., 2014. *Masks of conquest: literary study and British rule in India*. 25th Anniversary Edition. New York: Columbia University Press.
- Whyte, K.P. and Cuomo, C., 2016. Ethics of caring in environmental ethics: indigenous and feminist philosophies [online]. In: S. M. Gardiner, and A. Thompson, eds. *The Oxford handbook of environmental ethics*. Oxford: Oxford University Press. Available from: <http://www.oxfordhandbooks.com/view/10.1093/oxfordhb/9780199941339.001.0001/oxfordhb-9780199941339-e-2> [Accessed 19 October 2018].
- Williams, R., 1958. *Culture and society, 1780–1950*. New York: Columbia University Press.
- Williams, R., 1973. *The country and the city*. New York: Oxford University Press.
- Williams, R., 1977. *Marxism and literature*. Oxford: Oxford University Press.
- Williams, R., 1981. *The sociology of culture*. Chicago: University of Chicago Press.
- Williams, R., 1983. *Keywords: a vocabulary of culture and society*. Rev. Ed. New York: Oxford University Press.
- Williams, R., 1989. Culture is ordinary. In: *Resources of hope: culture, democracy, social ism*. London: Verso, 3–18.
- Williams, R., 2001. *The long revolution*. Orchard Park, NY: Broadview Press.
- Wood, J.T., 1994. *Who cares? Women, care, and culture*. Carbondale: Southern Illinois University Press.